

Ali najdragocenejši dar je dobil papež od predsednika kolumbijanske republike v južni Ameriki. To je naprsni križ, sestavljen od samih velikih briljantov, svetlih kakor zvezde. S tem križem si je okrasil prsa sv. Oče pri zlati sv. maši. Strokovnjaki trdijo, da je ta predmet najdragocenejši na celi izložbi. Gospodje v Bagodi, glavnem mestu iste republike, darovali so štolo od srebrnega brokata, na kateri je 14.800 biserov, 800 smaragdov in 340 diamantov.

Podoben križ od briljantov poslal je vojvoda madridski (Don Carlos). Napravljen je v Florenci; večaki ga cenijo na 50.000 fr.

Mesto Pariz je poklonilo papežu sijajen dar, trikrono (tiaro). Narejena je od srebrnega brokata in gosto posejana z biseri, diamanti, safiri, rubini in smaragdi. Na vrhu je zlato jabelko, in na njem blišči se križ od briljantov. Prekrasen predmet.

Amerikanci slovó po svoji praktičnosti, in to je dokazal predsednik zjedinjenih ameriških držav. Poslal je papežu lepo vezan prepis ustave zjedinjenih držav. Ta ustava daje katoliški cerkvi popolno svobodo. Predsednik je hotel reči papežu, da bo ista ustava tudi v prihodnje ondi veljavna. Vidi se, da severni in južni Amerikanci imajo jako različen pojem o „praktičnosti“. To je v glavnih črtah sestavljena slika vatikanske izložbe. Ko bi vse pojedine predmete hoteli le našteti, treba bi bilo dobre štiri ure, da si izložbo malo pozorneje pogledamo. Velika je vrednost teh darov, a sv. Oče so dobili znatne svote tudi v gotovini, ter se po priliki računa, da vsa vrednost preseže svoto sto milijonov frankov. Kot štipendij za zlato mašo je izročil sv. Očetu glavni jubilejski odbor 2½ mil. frankov, nad 1 milj. glđ. v našem denarju.

† Anton Merčnik,

župnik od sv. Ilja v Slov. goricah.
(Konec.)

Na trojičko nedeljo so zadnjokrat pridigali in spovedovali, ker zdravnik jim je od sedaj prepovedal pridigati in spovedovati za neki čas, pa to so le neradi ubogali.

Dozdevalo se je, da bode vse na dobrem izteklo, bolečine v vratu so ponehovale in od dneva do dneva so se boljše počutili. Pa kaj, da je bila bolezen zlo skrivna in spoznali je niso ne oni, ne zdravnik, in njihovo dozdevno vzboljšanje je bila le grda potuhnjenost bolezní. V petek, v praznik Jezusovega srca, t. j. dne 17. junija so še maševali in se potem celi dan dobro počutili in po hiši sprehajali. Zvečer so se dozdevno zdravi podali v posteljo k počitku, v tem pa je njih bolezen vrhunec dosegla, kajti o polnoči od 17. do 18. junija se njim vlije kri iz ust, ter jih tako oslabi, da 18. jun. zaran niso mogli več maševati, ter so spet poslali po zdravnika in ostali so v postelji.

Slabost je bila očitvidno večja in par kratí so padli v nezavest. Bolečine so morali občutiti velike, ker so Marijo klicali na pomoč. Še enkrat ob ¼ na 9 zvečer njih omotica napade, pa so spet hitro prišli k zavesti, toda le za kratek čas, ker za 5 minut, v katerih so ogledovali svoje drage sosedé, kateri so krog njihove postelje zdihovali in milo jokali, se je njih srce vstavilo, prestalo je biti, biti za vselej; ter s tem srcem prestalo biti najblažje človeško srce.

Kdo popiše osupnjenost Št. Iljskih župljanov, ko se ob ½9. zvečer veliki zvon iz zvonika z otožnim glasom zglesi ter nese žalostno vest o naglej smrti blagega gospoda župnika čez bregove in doline? Bližnji župljani so hoteli v župnikovino, da bi se prepričali, ali je res mogoče, da njih dobrega pastirja ni več med živimi. V nedeljo in ponedeljek je vrelo od vseh strani ljudstvo tje tudi iz bližnjih župnij, da bi še enkrat videli obraz tako ljubeznjivega dušnega pastirja in „Oče naš“ zmolili blagi duši v srečno večnost. Ljubili so bili rajnega gospoda, ne samo domači župljani, ampak tudi sosednji so jih visoko čislali.

Kako spoštovani da so bili rajni od svojih in sosednjih župljanov in tudi od duhovnih tovarišev, to se je pokazalo, ko so se ozemeljski ostanki rajnega, dne 21. junija t. j. na praznik sv. Alojzija nesli k zadnjemu počitku. Ljudstva se je že na vse zgodaj na tisoče zbralo in kljub slabemu vremenu je prišlo tudi veliko duhovnih tovarišev rajnemu zadnjo čast izkazat. Ob 10. uri se gane sprevod iz župnikovine v cerkev. Vodili so ga preč. gospod dr. Ivan Križanič, korar stolne cerkve v Mariboru, spremljani od 33 duhovnikov in sicer 17 iz sekovske in 22 iz lavantinske škofije.

Ko bi Ti, dragi bralec, še le slišal sedaj slovo, katero so jemali č. g. Jožef Flek, dekan Jareninski, v imenu rajnega od Št. Iljskih župljanov in od duhovnih tovarišev! Ako že prejšnje dneve žalovanja ni bilo konca, kaj bi še le rekel, ko bi slišal slovesne besede slavno znanega govornika, ter občni jok in jecanje vsega pričujočega občinstva! Tu nisi videl ni ednega očesa suhega! Ko bi imel tudi kamenito srce, moralo bi se ti omehčiti pri tem žalostnem prizoru, jokati bi tudi ti, kakor zdihuje in joče mati pri odru svojega ljubljenca. Št. Iljska župnija še gotovo ni nikoli tako žalovala in še ni videla tako velikanskega pokopa, kakor po rajnem čast. gosp. Ant. Merčniku.

Zemeljski ostanki dragega rajnega počivajo na krasnem Št. Iljskem pokopališču v za njih zidani rakvi v krasni železni trugi. Zemlja jih ne teži, ker zidani grob je prikrit s kameno ploščo.

Kako blagi gospod, da so bili rajni in kako da so jih župljani ljubili, ti je dokaz pre-

rano, tega ne potrjuje skušnja. Ako je suša in se metljika kosi po gosto, to ji škodi in tako ne vrže veliko.

V spomladi, ko je mokrota se dovolj vedila, treba je metljičišče prevlačiti sem ter tje z brano in to tako močno, da se cela njiva vidi črna. S tem se vkonča trava in plevel, metljiki pa, ki ima globoko v prsti svoje korenine, se odpre prstovina in torej veselo raste tje do jeseni, če jo tudi kosiš v tretje ali celo v četrto.

Huda sovražnica metljiki je predenica in ako je v njej, izpravi se le težko. Najhitreje še se izpravi, če se vlije $\frac{1}{4}$ kilo železnega vitriola v vedro vode in se polije ta zmes hitro po košnji, če je vreme suho, na mesta, po katerih je že predenica. Metljika je izdatna in pridela se je poprek 80 do 120 novih centov na enem hektarji. Kedar je že konec metljike, lahko se poseje za njo, kar hoče, kajti metljika porabi le spodnjo prst, zgornja pa ostane rodovitna.

Sejmovi. Dne 14. aprila v Poličanah in v Zdolah. Dne 16. aprila pri M. Snežni, v Spielfeldu in v Središči. Dne 17. aprila v Kapelah. Dne 18. apr. v Sevnici in v Imenem (za svinje.)

Dopisi.

Od sv. Kristofa pri Laškem trgu. (Zahvala.) Njih veličanstvo presvitli cesar so blagodušno darilo v namen stavbe šolskega poslopja pri sv. Jederti, po c. kr. okrajnem glavarstvu v Celji, blagovolili izročiti, in izreka jim za to svetovalstvo tukajšnje občine iskreno zahvalo. Ker smo uže mnogokrat po različnih časnikih čitali, da so presvitli cesar, izlasti za šolske stavbe, dostikrat izdatne podpore darovali, za to smo se tudi mi, polnega zaupanja, do Njih veličanstva obrnili, in smo bili tudi vslišani. Bog ohrani, Bog varuj našega presvitlega vladarja!

J. Šoter, župan.

Od Pesnice. („Steirische Bauernzeitung“.) Naši nasprotniki se poslužujejo raznih sredstev, s katerimi grdijo slovensko ljudstvo. Kakor imajo v mestih znano „Marb. Zeitung“, „Deutsche Wacht“ i. dr. za gospodo, tako imajo za kmete „Steirische Bauernzeitung“, katera hujska in zapeljuje kmete, posebno slovenske, kar jih ima v svoji oblasti. Ta ne-bodiga-treba ima tudi pri nas precejšnje število naročnikov, kar pa človek od daleč lahko že spozna, kajti oni psujejo črez Slovence, črez preč. duhovščino in druge domoljube, da se jim le sline cedijo in da lahko človeka groza obhaja, če jih sliši. Pa kako bi bili drugače mogoče, saj je „B. Z.“ pravo antikristovo evangelje, če se sme tako reči. Ono se poslužuje vseh, samo ne dostojnih sredstev, da ogrdi Slovence in prečastito duhovščino, od nje pa si naši krivi pre-

roki in njih aposteljni zajemajo svojo modrost. Pač smešno se nam zdi, kako zamore te vrste ljudi tako bedastih biti, da take spake pobirajo in jih po svetu raznašajo, sicer pa tudi njih zadenejo, ker so Slovenci, čeravno so svojo narodnost že davno zatajili. Ta „B. Z.“ je za slovenskega kmeta jako strupen listič, in ni mogoče, da ona človeka ne zbega, kedar se ji enkrat uda in jo čita delj časa. —č.

Iz Braslovč. (Pojasnilo.) Dobili smo slučajno v roke 24. št. „Celjske vahtarce“, v kateri znani naš revež kot dopisnik iz Braslovč opisuje izmišljene nedostatke povodom požara, kateri je bil 16. marcija zjutraj na gospodarskem poslopji gospé Marije Vrankovič. Nočem vse neresnice imenovanega dopisa na drobno odkriti, ker je to itak že naš vrli župan storil in je moral „vahtarca“ v predzadnji svoji številki uradni popravek prinesiti; kar pa moram odločno zavrnuti, je to, da se hinavec drzne tudi pri tej priliki grajati gospodarstvo našega občinskega zastopstva in napadati nekatere povsem poštene in marljive odbornike, češ, kako slabo se je obneslo gasilno orodje, in kako zanikerno so se vedli nekateri občinski činovniki pri požaru. No, če bi bilo res tako zanikerno in slabo, bilo bi dotično poslopje popolnoma zgorelo, tako pa smo ga vsaj deloma obranili pred ognjem, in vsa druga bližnja poslopja so bila preteče nevarnosti obvarovana. Vprašal bi pač dopisnika, zakaj je pozabil omeniti in grajati, da je krčma posestnice poškodovanega poslopja med požarom napajala znane ponočne razgrajalce z žganjicó, ti pa so potem, ne da bi gasilni, marljive gasilce ovirali in poštene ljudi s psovkami napadali. Ali mi poznamo njegovo namero: njemu ni za resnico, ampak, jezeč se, da stoji naš narodni občinski zastop na tako krepkih nogah, hoče ga pred svetom črniti, ker se mu doma ne posreči. Le škoda za-nj, kajti zavedni Braslovčani ne iščejo sveta v listih naših nasprotnikov, in zlasti ne v Celjski vahtarci. Uverjeni smo, da je za vsako društvo in za javno življenje sploh zmerna in pametna opozocija, ki ne izvira iz sebičnih namenov, zdrava in dobrodejna, a če bodo gospodje pri tekali pod obrambo „vahtarce“, potem jim je, ako je tudi med njimi nekdanji starosta našega vrlega „Sokola“ in „zaupni“ mož posojilnice, za vselej odklenkalo. Pametnežem za danes dosti!

Od Male nedelje. (Sloga jači.) Slovenci, kar nas biva po našej domovini, potegujemo se za naše pravice in nočemo nikomur krivice. Tako so se že potegovali pa tudi naši dedje za nje, in se je pred več ko 300 leti že uradovalo po gradovih slovenskim strankam. Mi potegnemo pa se tem lažje za naše pravo, ko imamo narodnih mož, voditeljev, kakor jih so naši starinci še le malo imeli. Nahajajo se tudi